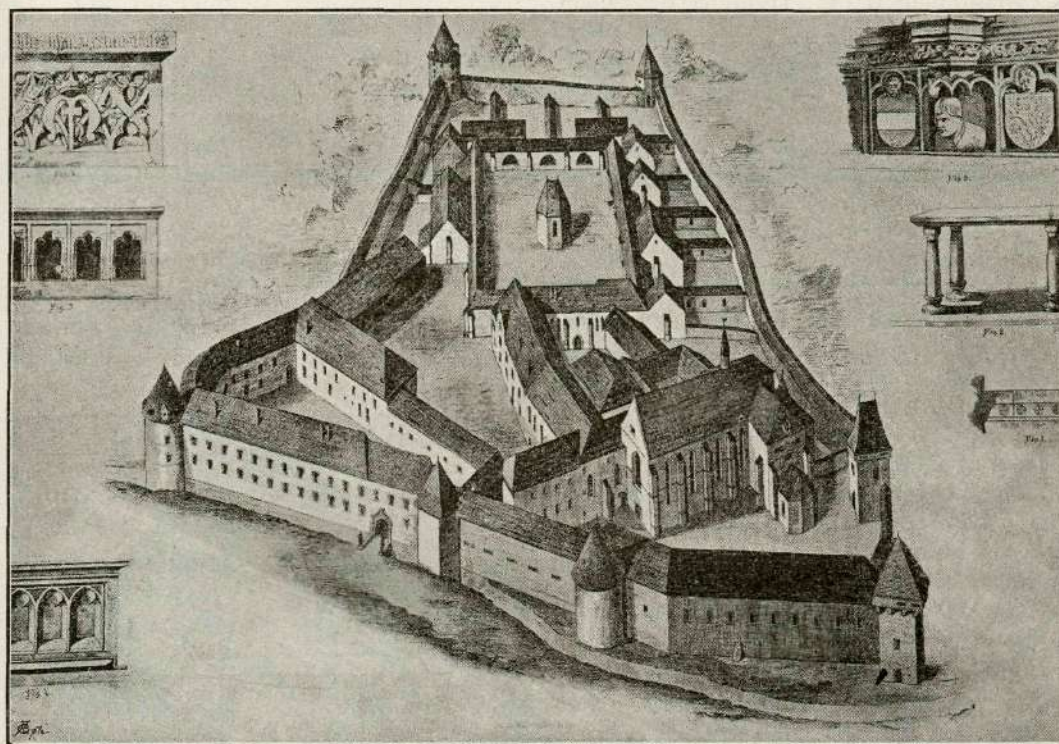

občudoval vsakdo, ki ga je videl. Znali so tudi lepo rezljati palice, tobačnice in napravljati ure. Neposvečeni redovniki ali bratje so skrbeli za gospodarstvo. Na vsaki pristavi so imeli svojega oskrbnika, ki jim je pazil na posestvo, delavce nadziral pri delu, poleg tega pa tudi skrbno gledal na to, da so vsi vestno opravljali verske dolžnosti.

Duhovniki so imeli po dnevu in po noči določene ure, ob katerih so se zbirali v cerkvi in skupaj molili in prepevali. Kdor je uro zaspal, bil je očitno kaznovan. Po dvakrat na teden so skupaj obedovali in takrat so smeli tudi govoriti.

Dvakrat na teden so napravljali skupne sprehode po bližnjem gorovju, ako je bilo ugodno vreme. Otroci iz okolice so to dobro vedeli in čakali ob stezah, ker so upali, da dobé od menihov podobic in svetinj in drugih darov. Posebno ostro jim je bil zapovedan post. Živili so se ob zelenjadi in sočivju, ker mesa niso smeli jesti, in zato izmed rokodelcev pri njih samo mesarjev ni bilo. Samo takrat, kadar je bil Božič v petek, smeli so uživati tudi mēсна jedila. Dovoljene so jim bile pa ribe. Zato so imeli blizu samostana obširne ribnike, v katerih so gojili razne vrste rib. Ribiti so pa smeli tudi

Nekdanji zajčki samostan.

po celem celjskem krogu, v Dravinji in Oplotnici, kakor smo že omenili.

Skozi samostanska vrata ni smela nobena ženska, le moški so hodili v njihovo cerkev. Za ženske je opravljal kapucin iz Celja v mali kapelici zunaj samostana sv. mašo.

Najbolj priljubljeni so bili zaradi gostoljubnosti. Kakor hitro je odzvonilo poldan, prišli so ljudje od vseh strani na kosilo. Vsakdo je dobil jesti, če je le žlico s seboj prinesel. Ženske, ki niso smele v samostan, obedovale so v bližnji hiši, ki je bila onstran ceste. Še sedaj se vidita kamenita hleba, po katerih se je merila velikost hlebov, delavcem odmenjenih. Kmetom in ubožcem so bili redovniki pravi očetje. Popotnik

vsakoršnega stanú je našel v samostanu pogrnjeno mizo. Zaradi mnoge miloščine, ki jo je samostan delil, prejeli so od Bertolda, oglejskega patrijarha, več posestev na Štajerskem (1247). Drugi dokaz njihove radodarnosti in gostoljubja je gostišče na Semeringu (Hospital am Zerenawalde), katero so dobili kartuzijani v preskrbovanje. To kaže, da so bili takrat splošno prepričani o gostoljubnosti kartuzijanskega reda. Kako bi bili sicer dali kartuzijanom tako važno mesto, kakor je bilo to gostišče, da bi gostili in spremljali ptujce in siromake, ki so potovali po tej cesti? Najboljši dokaz naše trditve je Špitalič sam, ki je od zajčkega samostana oddaljen blizu četrte ure. Kakor nam